

Louis Sachar (n. 20 martie 1954) este un autor american de cărți pentru copii și adolescenți, care a devenit celebru datorită celor trei cărți a căror acțiune se petrece la Școala-n Dungă: *Povești piezișe de la Școala-n Dungă* (1978), *Wayside School Is Falling Down* (1989) și *Wayside School Gets a Little Stranger* (1995). Acestea au stat la baza unui serial de desene animate numit *Wayside*, care a fost difuzat de Nickelodeon.

Și romanul *Tabăra* s-a bucurat de mare succes: în 1998 a primit National Book Award for Young People's Literature, iar în 1999, Medalia Newbery pentru „contribuții deosebite aduse literaturii americane pentru copii“. Povestea a fost ecranizată în 2003, printre actori numărându-se Sigourney Weaver, Jon Voight și Patricia Arquette. În continuarea acestei cărți, Louis Sachar a publicat alte două volume, *Stanley Yelnats' Survival Guide to Camp Green Lake* (2003) și *Small Steps* (2006).

Peter Allen s-a născut în Marea Britanie, iar acum locuiește în Franța și se consideră un cetățean al țării Nicăieri. Îi plac urechelnițele (florile, nu insectele!), păsările și alpinismul.

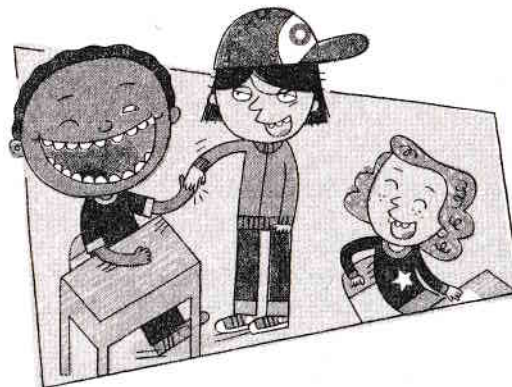
Desenele lui Peter Allen, bogate în detalii și pline de personaje expresive, au colorat ghiduri de călătorie, cărți de istorie, povești pentru copii, dar și proiecte din domeniul publicitar.

LOUIS SACHAR

Povești piezișe de la Școala-n Dungă

Ilustrații de Peter Allen

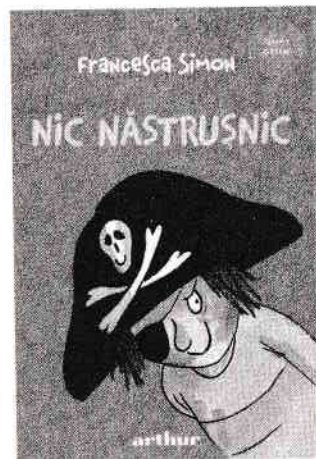
Traducere din engleză
de Cristina Elena Gogață

arthur

CUPRINS

1. DOAMNA GORF	9
2. DOAMNA JEWIS	15
3. JOE	20
4. SHARIE	26
5. TODD	30
6. BEBE	36
7. CALVIN	41
8. MYRON	47
9. MAURECIA	52
10. PAUL	57
11. DANA	63
12. JASON	68
13. RONDY	74
14. SAMMY	79
15. DEEDEE	85
16. D.J.	91

17. JOHN	95
18. LESLIE	99
19. DOAMNA ZARVES	104
20. KATHY	105
21. RON	110
22. CEI TREI ERICI	115
23. ALLISON	119
24. DAMEON	123
25. JENNY	128
26. FERRENCE	134
27. JOY	140
28. NANCY	145
29. STEPHEN	151
30. LOUIS	156

Francesca Simon
Nic Năstrușnic I

Ilustrații de Tony Ross

Traducere din engleză
de Andreea Caleman

Nic e mare năstrușnic. Mama și tatăl lui sunt atât de obișnuiți cu năzdrăvăniile pe care le face, încât nici nu-l observă atunci când e cuminte. Fratele lui, Robert, e copilul perfect. Ajută la treburile casei, vorbește politicos. Mama și tata sunt atât de obișnuiți cu perfecțiunea lui, încât dau din principiu vina pe Nic pentru orice boacănă.

Ce dacă în vacanță Nic face focul cu țărșii care susțin corturile turiștilor sau că la școală strică tot spectacolul de dans al domnișoarei Tutu? Pentru Nic, năstrușnicia e un mod de viață, iar când se hotărăște într-o zi să fie cuminte ca fratele lui, se întoarce toată casa pe dos!

CAPITOLUL I

DOAMNA GORF

Doamna Gorf avea limba lungă și urechile ascuțite. Era cea mai rea profesoară de la Școala-n Dungă. Era profesoară la clasa de la etajul treizeci.

— Copii, dacă nu sunteți cumiți, i-a prevenit ea, sau dacă nu rezolvați bine vreun exercițiu, o să mișc din urechi, o să-mi scot limba și o să vă transform în mere!

Doamna Gorf nu suferea copiii, dar îi plăceau la nebunie merele.

Joe nu știa să socotească. Nici măcar nu era în stare să numere. Dar știa că dacă avea să greșească vreun exercițiu urma să fie transformat într-un măr. Așa că a copiat de la John. Nu-i plăcea să trișeze, însă doamna Gorf nu-l învățase niciodată să facă adunări.

Într-o zi, doamna Gorf l-a prins pe Joe când copia de la John. Și-a mișcat urechile – mai întâi urechea dreaptă, după aceea pe cea stângă –, și-a scos limba, iar apoi l-a transformat pe Joe într-un măr. Apoi l-a transformat și pe John în măr, fiindcă l-a lăsat pe Joe să copieze.

— Hei, asta nu-i corect, a zis Todd. John doar încerca să-i dea o mână de ajutor prietenului său.

Doamna Gorf și-a mișcat urechile – mai întâi urechea dreaptă, după aceea pe cea stângă –, și-a scos limba, iar apoi l-a transformat pe Todd în măr.

— Cine mai crede de cuviință să-și spună părerea? i-a întrebat ea.

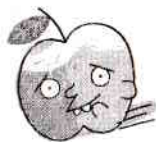
Nimeni n-a zis nici măc.

Doamna Gorf a izbucnit în râs și a așezat cele trei mere pe catedră.

Stephen a început să plângă. Nu se putea abține. Îi era frică.

— La mine în clasă nimeni n-are voie să plângă, a spus doamna Gorf.

Și-a mișcat urechile – mai întâi urechea dreaptă, după aceea pe cea stângă –, și-a scos limba, iar apoi l-a transformat pe Stephen în măr.

Copiii n-au zis absolut nimic tot restul zilei. Și, când au ajuns acasă, erau atât de înfricoșați, încât și cu părinții s-au temut să vorbească.

Însă Joe, John, Todd și Stephen n-au avut cum să se mai întoarcă acasă. Doamna Gorf i-a lăsat pur și simplu pe catedră. Puteau să vorbească între ei, dar nu prea aveau ce să-și spună.

Părinții lor erau foarte îngrijorați. Habar n-aveau pe unde le erau copiii. Nimeni nu părea să aibă habar.

În ziua următoare, Katie a întârziat la școală. În clipa în care a intrat în clasă, doamna Gorf a transformat-o într-un măr.

În timpul orei, Paul a strănutat. Și el a fost transformat într-un măr.

Când Paul a strănutat, Nancy i-a zis „Sănătate!”. Doamna Gorf și-a mișcat urechile – mai întâi urechea dreaptă, după aceea pe cea stângă –, și-a scos limba, iar apoi a transformat-o pe Nancy într-un măr.

Terrence a căzut de pe scaun. Și el a fost transformat într-un măr.

Maurecia a încercat să fugă din clasă. Ajunsesse la jumătatea drumului spre ușă când urechea dreaptă

a doamnei Gorf a început să se miște. Pe când a pus mâna pe clanță, urechea stângă a doamnei Gorf s-a mișcat. Maurecia a deschis ușa și a făcut un pas în afară când doamna Gorf și-a scos limba. Maurecia s-a transformat în măr.

Doamna Gorf a ridicat mărul de pe podea și l-a așezat pe catedră alături de celelalte mere. După care s-a întâmplat ceva haios. Doamna Gorf s-a întors, a alunecat pe o bucată de cretă și a căzut.

Cei trei Erici au râs. Au fost transformați în mere.

Doamna Gorf avea douăsprezece mere pe catedră: Joe, John, Todd, Stephen, Kathy, Paul, Nancy, Terrence, Maurecia, plus cei trei Erici – Eric Prăjitu, Eric Unsu și Eric Coptu.

Louis, profesorul de serviciu, a intrat în clasă. În pauză le simțise lipsa copiilor. Auzise că doamna Gorf era o profesoară rea. Așa că a venit să cercezeze. A văzut cele douăsprezece mere de pe catedra doamnei Gorf.

„Cred că m-am înșelat“, s-a gândit el. „Mai mult ca sigur că e o profesoară bună dacă atât de mulți copii îi aduc mere.“ Louis a coborât înapoi pe terenul de joacă.

În ziua următoare, încă doisprezece copii au fost transformați în mere. Louis, profesorul de serviciu, s-a întors în sala de clasă. A văzut douăzeci și

patru de mere pe catedra doamnei Gorf. În clasă mai rămăseseră doar trei copii.

„Cred că e cea mai bună profesoară din lume“, i-a trecut prin minte lui Louis.

Până la sfârșitul săptămânii, toți copiii fuseseră transformați în mere. Doamna Gorf nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

— Acum pot să plec acasă, a zis ea. Nu mai sunt nevoită să predau. Niciodată n-o să mai fiu nevoită să urc treizeci de etaje.

— Nu pleci nicăieri! a urlat Todd.

A sărit de pe catedră și i-a tras un bobârnac peste nas doamnei Gorf. Celelalte mere s-au luat după el. Doamna Gorf a căzut pe podea. Merele s-au năpustit asupra ei.

— Terminați, a urlat ea, că dacă nu sos de mere vă fac!

Dar merele nu s-au oprit, iar doamna Gorf n-avea ce să le facă.

— Transformă-ne înapoi în copii! i-a cerut Todd.

Doamna Gorf n-a avut de ales. Și-a scos limba, și-a mișcat urechile – de data asta mai întâi urechea stângă, iar apoi pe cea dreaptă – și a transformat merele la loc în copii.

— În regulă, a spus Maurecia, hai să mergem la Louis. El o să știe ce-i de făcut.

nu avuseseră niciodată o profesoară cumsecade. Le era din cale-afară de frică de profesorii cumsecade.

Doamna Jewls a început să urce până la etajul treizeci de-a lungul scării șerpuite și care scârțâia la fiecare pas. Și ei îi era frică. Îi era frică de copii. Auzise că erau niște copii înfiorător de drăguți. Ea nu avusese niciodată elevi drăguți. Îi era înfiorător de frică de copiii drăguți.

A deschis ușa clasei. Era din cale-afară de cumsecade. Copiii și-au dat seama dintr-o privire.

Doamna Jewls i-a privit pe copii. Erau înfiorător de drăguți. De fapt, erau prea drăguți ca să fie copii.

— Nu-mi vine să cred, a spus doamna Jewls. E o clasă plină de maimuțe!

Copiii s-au uitat unul la altul. N-au văzut nici picior de maimuță.

— Asta e strigător la cer, a spus doamna Jewls, pur și simplu strigător la cer! Am urcat treizeci de etaje aiurea, doar ca să dau de o clasă de maimuțe. Dar ce cred ei că sunt? Sunt profesoară, nu îngrijitoare la grădina zoologică.

Copiii s-au uitat la ea. Habar n-aveau ce să spună. Todd s-a scărpinat în cap.

— Vai, vă rog să mă iertați, a spus doamna Jewls. Vă rog să nu mă înțelegeți greșit. N-am nimic împotriva maimuțelor. Dar pur și simplu mă așteptam

să dau de niște copii. Îmi plac maimuțele. Chiar îmi plac. Ei, bineînțeles că putem să ne jucăm tot soiul de jocuri pentru maimuțe.

— Despre ce vorbiți? a întrebat-o Todd.

Doamna Jewls era cât pe ce să cadă de pe scaun.

— Ei, să vezi și să nu crezi, o maimuță vorbitoare. Măine o să-ți aduc o banană.

— Mă cheamă Todd, a spus Todd.

Copiii erau uluiți până peste poate. Au ridicat toți mâinile.

— Îmi pare rău, a spus doamna Jewls, dar nu am banane pentru toată lumea. Nu m-am așteptat deloc la asta. Săptămâna viitoare o să vă aduc o banană întreagă.

— Dar eu nu vreau o banană, a spus Calvin. Nu sunt maimuță.

— O alună ți-ar fi mai pe plac? l-a întrebat doamna Jewls. S-ar putea să am o pungă de alune în poșetă. Stai o clipă. Da, uite-o aici.

— Mulțumesc, i-a spus Calvin.

Lui Calvin îi plăceau alunele.

Allison s-a ridicat în picioare.

— Eu nu sunt maimuță, a spus ea. Sunt o fetiță. Mă cheamă Allison. Și ceilalți sunt la fel.

Doamna Jewls a fost șocată:

— Vrei să spui că pe toate maimuțele de aici le cheamă Allison?